

Наче звіра, саджали мене за ґрати...

Йосип Бродський

Наче звіра, саджали мене за ґрати,
Де я цвяхом випалював кличку і строк в бараку
І не знав, що буду в рулетку ґрати
І обідати чорт знає з ким у фраку.
Вище синіх гір мене підіймали крила,
Тричі тонував, двічі мене вбивали.
Кинув країну – ту, що мене зростила.
Хтось не забув, можливо. Більшість позабували.
Я тинявся в степах, що іще пам'ятають гуннів,
Одягав на себе, що знову ввійшло у моду,
Сіяв жито, вкривав чорним толем клуні
І не пив хіба що не мокру воду.
Я збирав шкуринки – безрадісний хліб вигнання,
Я впускав у сні автоматного дула морок.
Дозволяв своїм зв'язкам всі звуки, крім завивання,
Перейшов на шепіт. Мені вже сорок.
Що скажу про життя? Не чекав, що не скоро згину,
Що спливатиме вік, як осіння мряка.
Та допоки в рот не запхали глину,
З нього буде лунати лише подяка.

Переклад Олександра Грязнова